USNESENÍ

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Jiřího Pally a soudců Mgr. Petry Weissové a Mgr. Aleše Roztočila v právní věci žalobců: **a) T. K.**, **b) S. A.**, **c) nezl. N. K.**, **d) nezl. R. K.**, nezl. žalobci c) a d) zast. zákonnou zástupkyní žalobkyní b), všichni žalobci zast. Mgr. Beatou Ježowiczovou, advokátkou, se sídlem Jablunkovská 2014/40a, Český Těšín, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, se sídlem Nad Štolou 3, Praha 7, proti rozhodnutím žalovaného ze dne 15. 3. 2018 č. j. OAM-737/ZA-ZA11-ZA10-2017, a č. j. OAM-736/ZA-ZA11-ZA10-2017, v řízení o kasační stížnosti žalobců proti rozsudku Krajského soudu v Ostravě ze dne 7. 8. 2018, č. j. 63 Az 13/2018 – 63,

takto:

I. Kasační stížnost **se odmítá** pro nepřijatelnost.

II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

III. Ustanovené zástupkyni žalobců Mgr. Beatě Ježowiczové, advokátce, **se přiznává** odměna a náhrada hotových výdajů za řízení o kasační stížnosti ve výši 3.400 Kč, která jí bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do 30 dnů od právní moci tohoto usnesení.

Odůvodnění:

I.

[1] Žalovaný v záhlaví označenými rozhodnutími rozhodl, že se žalobcům neuděluje mezinárodní ochrana podle § 12, § 13, § 14, § 14a a § 14b zákona č. 325/1999 Sb., o azylu (dále jen „zákon o azylu“).

II.

[2] Žalobci napadli rozhodnutí žalovaného (dále jen „napadená rozhodnutí“) žalobami u Krajského soudu v Ostravě (dále jen „krajský soud“). Ten řízení o nich nejprve usnesením ze dne 6. 4. 2018, č. j. 63 Az 13/2018 – 18, spojil ke společnému řízení nadále vedenému pod sp. zn. 63 Az 13/2018 a následně žaloby shora specifikovaným rozsudkem (dále jen „napadený rozsudek“) zamítl.

[3] Krajský soud zdůraznil, že žalovaný ve správním řízení řádně zjistil skutkový stav věci a obstaral si dostatek přiměřeně aktuálních informací potřebných k vydání napadených rozhodnutí. Krajský soud poté přisvědčil závěrům žalovaného, že v průběhu

správního řízení nebyly zjištěny žádné skutečnosti nasvědčující tomu, že by žalobci byli v zemi původu pronásledováni ve smyslu § 12 písm. a) zákona o azylu. Rovněž se krajský soud ztotožnil s žalovaným v tom, že na podkladě skutečností zjištěných ve správním řízení nebylo možné učinit ani závěr o tom, že by žalobci mohli po návratu do vlasti pociťovat odůvodněnou obavu z pronásledování z důvodů podle § 12 písm. b) zákona o azylu. Za správný a zjištěným informacím odpovídající považoval krajský soud i závěr žalovaného, že v případě žalobců nebyly naplněny podmínky pro udělení humanitárního azylu podle § 14 zákona o azylu. Nakonec krajský soud v napadeném rozsudku uzavřel, že žalovaný nepochybil ani při posouzení naplnění podmínek pro udělení doplňkové ochrany žalobcům podle § 14a zákona o azylu.

III.

[4] Žalobci [dále také jen „stěžovatelé“ nebo „stěžovatel a)“ a „stěžovatelka b)“] nyní brojí proti rozsudku krajského soudu kasační stížností z důvodů vyplývajících z § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) s. ř. s. Navrhují napadený rozsudek zrušit a věc vrátit krajskému soudu k dalšímu řízení.

[5] Stěžovatelé především opakují své argumenty, na podkladě kterých mají za to, že jim měl žalovaný udělit některou z forem mezinárodní ochrany podle zákona o azylu. Poukazují na to, že stěžovatelka b) byla v Arménské republice aktivní v politické straně Nová Arménie, která nesdílela názory vlády této země, přičemž se spolu se stěžovatelem a) opakovaně účastnili akcí organizovaných touto politickou stranou. Stěžovatelka b) činnost pro politickou stranu vykonávala neoficiálně, tedy nebyla vůči ní v žádném pracovněprávním či jiném smluvním vztahu. Jelikož tuto činnost v politické straně nevykonávala žádná jiná osoba, byla pro ni stěžovatelka b) v podstatě nepostradatelná. Činnost stěžovatelky b) spočívala v tom, že představovala článek mezi vedením politické strany Nová Arménie a jejími příznivci, tedy zajišťovala účast osob na shromážděních a instruovala příznivce, jak se mají chovat. Právě v souvislosti s napojením stěžovatelky b) na tuto politickou stranu byli stěžovatelka b) a stěžovatel a) v Arménské republice opakovaně zadrženi a předvedeni na policii. Stěžovatelka b) byla ze strany policejních orgánů podrobena „*nelidskému vězně*ní“ a stěžovatel a) byl bit a utrpěl zranění. Stěžovatelka b) se v důsledku těchto událostí a ze strachu z návratu do země původu pokusila po opuštění Arménské republiky o sebevraždu.

[6] Stěžovatelé mají za to, že uvedené skutečnosti dostatečně prokazují to, že byli v zemi původu pronásledováni ve smyslu § 12 písm. a) zákona o azylu a ve vztahu k jejich případnému návratu do země původu pociťují odůvodněný strach z pronásledování ve smyslu § 12 písm. b) zákona o azylu.

[7] Stěžovatelé žalovanému a krajskému soudu nakonec vytýkají to, že zlehčovali skutečnosti zjištěné v průběhu správního řízení, zejména co se týče jejich výslechů na policii v Arménské republice, jejich zranění, která v důsledku toho utrpěli, a o tom, že proti jednání příslušníků policie nepodali stížnost u příslušných orgánů. A to i přes to, že jim bylo známo, že opatření k dodržování základních lidských práv a svobod nejsou v Arménské republice náležitě aplikována a situace v oblasti ochrany lidských práv je zde problematická. Stěžovatelé proto namítají, že žalovaný ani krajský soud věc neposoudil komplexně a lidsky, a tudíž vydali striktně formální rozhodnutí.

IV.

[8] Žalovaný ve vyjádření ke kasační stížnosti popřel oprávněnost kasační stížnosti. Měl totiž za to, že jak napadená rozhodnutí, tak i napadený rozsudek, byly vydány v souladu s právními předpisy. Žalovaný rovněž zdůraznil, že se v napadených rozhodnutích podrobně a individuálně zabýval tvrzeními stěžovatelů. Podle žalovaného bylo jednoznačně prokázáno, že potíže uváděné stěžovateli v průběhu pohovorů ve správním řízení nejsou důvodem pro udělení žádné z forem mezinárodní ochrany podle zákona o azylu.

[9] Žalovaný s ohledem na tyto skutečnosti navrhl, aby Nejvyšší právní soud zamítl kasační stížnost pro její nedůvodnost.

V.

[10] Jednou z podmínek věcného přezkumu kasační stížnosti ve věcech mezinárodní ochrany je její přijatelnost. Kasační stížnost je v souladu s § 104a s. ř. s. přijatelná, pokud svým významem podstatně přesahuje vlastní zájmy stěžovatele. Výkladem institutu přijatelnosti (jako neurčitého právního pojmu) a demonstrativním výčtem jejích typických kritérií se Nejvyšší správní soud zabýval například v usnesení ze dne 26. 4. 2006, č. j. 1 Azs 13/2006 - 39. Na tam uvedené závěry kasační soud nyní pro stručnost odkazuje.

[11] Podstatný přesah vlastních zájmů stěžovatelů ve smyslu těchto judikaturních závěrů Nejvyšší správní soud v nyní posuzované věci nedovodil. V zájmu stěžovatelů bylo, aby v kasační stížnosti uvedli konkrétní důvody, na základě nichž bylo možno na podstatný přesah jejich vlastních zájmů usoudit. Stěžovatelé však ve prospěch přijetí kasační stížnosti k věcnému přezkumu netvrdili ničeho a Nejvyšší správní soud nezjistil žádné pochybení té intenzity, jež by nasvědčovalo závěru, že výtky stěžovatelů uplatněné v kasační stížnosti mohou mít „širší dopad“ i mimo sféru jejich postavení či mimo jejich vlastní zájmy, jak vyplývá z § 104a s. ř. s. a ze související judikatury. Jinými slovy, důvody přijatelnosti kasační stížnosti Nejvyšší správní soud neshledal.

[12] Nejvyšší správní soud ověřil, že se krajský soud v napadeném rozsudku jednotlivě vyjádřil k uplatněným žalobním bodům, žádný z nich neopomněl a věcně a srozumitelně je vypořádal. Vyslovil se k tvrzenému nedostatečně zjištěnému skutkovému stavu i ke stěžejním žalobním námitkám týkajícím se (ne)naplnění podmínek pro udělení některé z forem mezinárodní ochrany podle zákona o azylu [zejména azylu z důvodu pronásledování pro uplatňování politických práv a svobod a odůvodněného strachu z pronásledování z důvodu rasy, pohlaví, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině nebo pro zastávání určitých politických názorů ve smyslu § 12 písm. a) a b) zákona o azylu]. Krajský soud přitom zohlednil výsledky správního řízení a v něm shromážděné informace, vyjádřil se i ke zjištěním, jež žalovaný učinil ve správním řízení na základě jednotlivých podkladů ohledně možné obrany stěžovatelů proti tvrzeným nezákonným postupům policejních orgánů v Arménské republice a zjištěné skutečnosti podřadil pod jednotlivé, na posuzovaný případ dopadající, hmotněprávní normy, aniž se přitom dopustil odklonu od ustálené judikatury Nejvyššího správního soudu týkající se otázek řešených i v souzené věci. Naopak, tuto judikaturu přiléhavě použil při své argumentaci.

[13] Nejvyšší správní soud dále připomíná, že ve své judikatuře setrvale vychází z toho, že primárním zdrojem informací podstatných pro udělení mezinárodní ochrany je právě samotný žadatel (srov. např. usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 6. 2013, č. j. 9 Azs 1/2013 - 38, či ze dne 11. 12. 2015, č. j. 5 Azs 134/2014 - 48). Správní orgán zjišťuje skutkový stav věci v rozsahu možných důvodů pro udělení mezinárodní ochrany, které vycházejí z žadatelovy výpovědi v průběhu řízení o mezinárodní ochraně (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 12. 2003, č. j. 5 Azs 22/2003 - 41). Současně žadatel musí v maximální možné míře podložit svá vyjádření listinnými či jinými důkazy, na druhé straně žalovaný musí použít veškeré prostředky, které má k dispozici, k zajištění nezbytných důkazů (včetně informací o zemi původu) pro danou žádost, a to včetně těch důkazů, které svědčí ve prospěch žadatele (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 9. 2008, č. j. 5 Azs 66/2008 - 70). Žalovaný právě uvedeným povinnostem ve správním řízení ve věci stěžovatelů dostál a v napadených rozhodnutích všechny zjištěné skutečnosti řádně zvážil a svá rozhodnutí dostatečně odůvodnil, jak potvrdil i krajský soud. Naopak stěžovatelé svá tvrzení nepodložili téměř žádnými (pro posouzení naplnění azylového důvodu podle § 12 zákona o azylu, jehož se v kasační stížnosti dovolávají) relevantními důkazy. Pro shora uvedené tedy kasační soud uzavírá, že argumentace stěžovatelů, že při posuzování jejich věci byly zlehčovány skutečnosti o jejich výsleších na policii, o jejich zraněních, která v důsledku toho utrpěli, a o tom, že si na postup policejních orgánů nestěžovali, tedy že na jejich věc *„nebylo komplexně a lidsky nahlédnuto, v důsledku čehož došlo k vydání striktně formalistických rozhodnutí*“, nezakládá přijatelnost kasační stížnosti.

[14] Stěžovatelé v kasační stížnosti především nesouhlasí s tím, že jim žalovaný napadenými rozhodnutími neudělil mezinárodní ochranu ve formě azylu podle § 12 písm. a) a písm. b) zákona o azylu a krajský soud tento závěr v napadeném rozsudku potvrdil. Mají za to, že důvody pro udělení azylu podle citovaného ustanovení v jejich případě byly dány, neboť byli policejními orgány arménské republiky pronásledování z politických důvodů a v případě návratu do země původu by jim pronásledování opětovně hrozilo.

[15] Nejvyšší správní soud se již mnohokrát ve své judikatuře vyslovil k významu institutu azylu jako jedné z forem mezinárodní ochrany. Konkrétně např. v rozsudku ze dne 14. 9. 2005, č. j. 5 Azs 125/2005 – 46, vyjádřil, že *„[a]zyl jako právní institut není (a nikdy nebyl) univerzálním nástrojem pro poskytnutí ochrany před bezprávím, jakkoli surovým, hrubým a těžce postihujícím jednotlivce nebo celé skupiny obyvatel. Důvody pro poskytnutí azylu jsou zákonem vymezeny poměrně úzce a nepokrývají celou škálu porušení lidských práv a svobod, která jsou jak v mezinárodním, tak ve vnitrostátním kontextu uznávána. Institut azylu je aplikovatelný v omezeném rozsahu, a to pouze pro pronásledování ze zákonem uznaných důvodů, kdy je tímto institutem chráněna toliko nejvlastnější existence lidské bytosti a práva a svobody s ní spojené, třebaže i další případy vážného porušování ostatních lidských práv jsou natolik závažné, že by na ně taktéž bylo možno nahlížet jako na pronásledování.“*

[16] Kasační soud proto k argumentaci stěžovatelů zdůrazňuje, že z pohledu naplnění podmínek pro udělení azylu podle § 12 zákona o azylu je nutné rozlišovat mezi tím, zda byli stěžovatelé ze strany policejních orgánů pronásledováni (resp. jim hrozí pronásledování) z azylově relevantních důvodů či nikoliv.

[17] Ze správního spisu se podává, že stěžovatelka b) žádost o mezinárodní ochranu ze dne 13. 9. 2017 odůvodnila za sebe i za své nezletilé děti obavou z vyhrožování a opětovného zatčení arménskými policejními orgány. Z pohovoru vedeného se stěžovatelkou dne 13. 9. 2017 vyplývá, že stěžovatelka, kromě toho, že pracovala jako kadeřnice (do ledna 2016, kdy se podle jejích slov chystali s rodinou k odjezdu ze země), pracovala i pro politickou stranu Nová Arménie (do června 2016, kdy byl zatčen předseda této strany Žirajr Sefiljan za údajné nezákonné držení zbraní a přípravu ozbrojeného převratu). Sama stěžovatelka přitom členkou strany Nová Arménie nebyla, neměla ani členskou průkazku, byla spíše politickou aktivistkou. Stěžovatelka dále uvedla, že v červenci a srpnu 2016 byla zadržena příslušníky arménské policie, kteří po ní požadovali informace o zbraních držených předsedou strany Sefiljanem a o existenci ozbrojené skupiny připravující převrat. Stěžovatelka b) však žádné takové informace neměla, policejním orgánům tudíž nic nesdělila; o svém zadržení nemá žádný dokument a ani si na postup policejních orgánů nestěžovala. Stěžovatelka je přesvědčená o tom, že po návratu do země původu by byla opětovně zadržena; na dotaz správního orgánu však nevysvětlila, proč by tomu tak mělo být. S opuštěním země původu přitom neměli stěžovatelé žádný problém. Stěžovatelka následně dne 27. 12. 2017 správnímu orgánu předložila její předvolání k výslechu jako svědka na den 7. 8. 2016, které se podle jejího tvrzení dostalo do její dispozice až v České republice v prosinci 2017. V doplňujícím pohovoru ze dne 7. 3. 2018 také stěžovatelka b) uvedla, že je možné, že je proti ní vedeno trestní řízení v zemi původu v souvislosti s jejím zadržením ohledně sdělení informací o předsedovi Sefiljanovi.

[18] Dále je ze správního spisu zřejmé, že stěžovatel a) odůvodnil svou žádost o mezinárodní ochranu ze dne 13. 9. 2017 tím, že mu v Arménské republice hrozí ze strany úřadů nebezpečí, neboť jeho manželka [stěžovatelka b)] byla politickou aktivistkou. Má rovněž obavu o svou manželku, která ze strachu z návratu do země původu chtěla spáchat sebevraždu. Při pohovoru k žádosti o mezinárodní ochranu stěžovatel a) sdělil, že byl 20. 7. 2016 a 13. 8. 2016 zadržen a zbit arménskými policejními orgány, které od něj vyžadovaly informace ohledně nezákonně držených zbraní předsedou politické strany Nová Arménie Sefiljanem a ohledně chystaného převratu, neboť se jednalo o nadřízeného jeho manželky - stěžovatelky b); žádné potvrzení o zadržení stěžovatel a) neobdržel, lékařskou pomoc nevyhledal, neboť tvrzená poranění nebyla tak závažná, a na postup policejních orgánů si nestěžoval. Stěžovatel a) dále uvedl, že při odjezdu ze země neměli žádné potíže. Stejně jako stěžovatelka b) předložil následně stěžovatel a) dne 27. 12. 2017 předvolání k výslechu jako svědka na den 13. 8. 2016, které se podle jeho tvrzení dostalo do jeho dispozice až v České republice v prosinci 2017.

[19] Z obsahu správních spisů je zřejmé, že stěžovatelé označují za pronásledování vůči nim (a za důvod pro udělení azylu podle § 12 zákona o azylu) postup policejních orgánů v souvislosti s vyšetřováním trestné činnosti předsedy politické strany Nová Arménie Žirajra Sefiljana (viz zejména předložená předvolání ke svědeckým výpovědím a dotazy policejních orgánů na zbraně údajně držené předsedou Sefiljanem a organizování ozbrojeného převratu). Nejvyšší správní soud se ve své judikatuře již zabýval problematikou postupu policejních orgánů v souvislosti s vyšetřováním trestné činnosti v zemi původu žadatelů o azyl. Například v rozsudku ze dne 14. 7. 2005, č. j. 3 Azs 301/2004 – 76, vyslovil, že *„postup státních orgán v zemi původu v souvislosti s vyšetřováním závažné trestné činnosti, kterému byl stěžovatel po omezenou dobu vystaven, nelze považovat*

za pronásledování ve smyslu § 12 ve spojení s § 2 odst. 6 ZA, a to zejména tehdy, pokud toto vyšetřování bezprostředně následovalo po trestné činnosti, vztahovalo se i na jiné podezřelé osoby a jestliže neexistuje indicie, že by postup státních orgánů byl primárně ovlivněn rasou stěžovatele, jeho náboženstvím, národností, jeho příslušností k určité sociální skupině nebo skutečností, že stěžovatel zastává určité politické názory." V nyní posuzovaném případě nelze ve výše popsaném postupu policejních orgánů Arménské republiky spatřovat pronásledování stěžovatelů, které by se uskutečňovalo z azylově relevantních důvodů, nýbrž se jedná o legitimní reakci země původu na události, jež ohrožují veřejnou bezpečnost. Je přitom zřejmé, že vůči stěžovatelce b) a zprostředkovaně vůči stěžovateli a) byla vedena z důvodu zaměstnání stěžovatelky b) u politické strany Nová Arménie, jejímž byl Žirajr Sefiljan předsedou. Nejednalo se ani o opatření nepřiměřená, což lze dovodit také z toho, že se vyšetřování uskutečňovalo po určitou dobu bezprostředně následující po zatčení Žirajra Sefiljana. Skutečnost, že stěžovatelé posléze mohli bez problémů opustit Arménskou republiku, nadto podle Nejvyššího správního soudu svědčí o tom, že obava stěžovatelů z pronásledování z azylově relevantních důvodů není opodstatněná. Nejvyšší správní soud uzavírá, že postup policejních orgánů v zemi původu v souvislosti s vyšetřováním závažné trestné činnosti, kterému byli stěžovatelé po omezenou dobu vystaveni, jak výše popsáno, nelze považovat za pronásledování ve smyslu § 12 zákona o azylu ve spojení s § 2 odst. 6 téhož zákona.

[20] Nejvyšší správní soud rovněž setrvale judikuje, že žadatel o mezinárodní ochranu musí prokázat, že se proti (tvrzenému) pronásledování pokusil hledat ochranu u orgánů veřejné moci v zemi původu. V rozsudku ze dne 22. 12. 2005, č. j. 6 Azs 479/2004 – 41, kasační soud uvedl, že *„[p]říkoří, jemuž se stěžovatel vycestováním z vlasti vyhýbá, tj. jednorázové potíže s policisty v jednom konkrétním případě, nelze z hlediska jeho intenzity ještě považovat za jev státní mocí přímo vyvolaným, tajně podporovaným, státními orgány vědomě trpěným či státní mocí záměrně nedostatečně potlačovaným ve smyslu výše uvedeného ustanovení. Byť jde v daném případě o chování příslušníků policie při výkonu služby, aby bylo možné shledat absenci ochrany ze strany státu, musel by stěžovatel vyčerpat všechny reálně dostupné prostředky ochrany, což se v daném případě nestalo, neboť stěžovatel sám přezkum postupu policistů o své vůli zastavil.*" Tento požadavek je logický a jakkoli bývá obvykle spojován s nezákonnou aktivitou soukromých osob (zločinecké struktury apod.), vztahuje se nepochybně i na případy, kdy má být původcem pronásledování konkrétní mocenský orgán. Pouze za situace, kdy žadatel prokáže, že byl skutečně takovým orgánem pronásledován a že mu proti tomuto počínání nebyla poskytnuta ochrana jiným orgánem státu, u něhož se jí dovolával, lze uvažovat o udělení mezinárodní ochrany jiným státem (srov. již cit. rozsudek č. j. 6 Azs 479/2004 - 41). Stěžovatelé však v nyní projednávané věci ani přesvědčivě neobjasnili, proč se na státní orgány se stížností na postup policejních orgánů neobrátili. Výše předestřená kasační argumentace ohledně naplnění důvodů pro udělení azylu podle § 12 zákona o azylu tudíž nemůže založit přijatelnost kasační stížnosti.

[21] Nejvyšší správní soud ze všech shora uvedených důvodů dospěl k závěru, že napadený rozsudek netrpí vadou nepřezkoumatelnosti, není zde ani jiná vada řízení před krajským soudem, která by mohla mít vliv na zákonnost napadeného rozsudku, krajský soud se nedopustil ani judikaturního odklonu či hrubého pochybení při výkladu hmotného práva a dosavadní vnitřně jednotná a ustálená judikatura dává odpověď na všechny námitky stěžovateli uplatněné.

VI.

[22] Za těchto okolností dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že kasační stížnost svým významem podstatně nepřesahuje vlastní zájmy stěžovatelů. Proto ji podle § 104a s. ř. s. odmítl jako nepřijatelnou.

[23] Výrok o náhradě nákladů řízení je odůvodněn § 60 odst. 3, větou první, s. ř. s., ve spojení s § 120 téhož zákona, podle nichž žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení, pokud byla kasační stížnost odmítnuta.

[24] Stěžovatelům byla usnesením krajského soudu ze dne 6. 4. 2018, č. j. 63 Az 13/2018 - 19, ustanovena pro řízení o žalobě zástupkyní Mgr. Beata Ježowiczová, advokátka. Podle § 35 odst. 10 s. ř. s. ve spojení s § 120 téhož zákona zástupce ustanovený v řízení před krajským soudem, je-li jím advokát, zastupuje navrhovatele i v řízení o kasační stížnosti; hotové výdaje a odměnu za zastupování platí v takovém případě stát. Ustanovené zástupkyni stěžovatelů Nejvyšší správní soud přiznal odměnu za jeden úkon právní služby ve výši 3.100 Kč spočívající v podání blanketní kasační stížnosti a jejím doplnění, a to podle § 7 bod 5. a § 11 odst. 1 písm. d) vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif). Nejvyšší správní soud dále přiznal zástupkyni stěžovatelů paušální náhradu hotových výdajů ve výši 300 Kč související s výše uvedený úkonem právní služby podle § 9 odst. 4 písm. d) a § 13 odst. 4 advokátního tarifu. Ustanovená zástupkyně nedoložila, že je plátkyní daně z přidané hodnoty. Zástupkyni stěžovatelů se tedy přiznává odměna a náhrada hotových výdajů za řízení o kasační stížnosti v celkové výši 3.400 Kč. Tato částka jí bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do 30 dnů od právní moci tohoto usnesení.

Poučení: Proti tomuto usnesení **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 19. října 2020

JUDr. Jiří Palla
předseda senátu